

Warszawa, dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1252/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Marek Wojnar

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Wioletta Gumienna

przy udziale prokuratora Macieja Godzisz

po rozpoznaniu dnia 26 kwietnia 2017 r.

sprawy J. K. syna F. i W. ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 23 czerwca 2016 r. 1sygn. akt II K 288/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; wydatki postępowania odwoławczego przejmuje na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 1252/16

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony, o to, że w dniu 4 lutego 2015 r. w miejscowości E. w pow. (...) woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki H. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości tj. I. - 0,75 mg/l, II - 0,82 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu j. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt II K 288/15 uniewinnił oskarżonego J. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu; koszty procesu przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację złożył prokurator.

Zaskarżył ten wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucił mu: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że droga po której poruszał się oskarżony nie stanowiła strefy ruchu i co za tym idzie uznaniu, że oskarżony nie kierował pojazdem w ruchu lądowym, w sytuacji gdy wskazana droga była faktycznie ogólnie i wykorzystywana nie tylko dla ruchu pojazdów mechanicznych, ale także ruchu pieszego i rowerowego.

W konkluzji apelacja wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora jest bezzasadna i jej wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne dotyczące uznania, że droga leśna, po której oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości, nie jest miejscem, w którym odbywa się ruch lądowy, przy czym wbrew stawianej tezie, przytacza argumenty, wskazujące, że była to droga, z której korzystać mógł ściśle ograniczony krąg osób, a zatem, że nie było to miejsce ogólnie dostępne dla ruchu pojazdów.

Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że mimo iż oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości, to z uwagi na niemożność uznania, że było to miejsce, gdzie odbywał się ruch lądowy, nie wypełnił on znamion czynu z art. 178 a § 1 k.k. i w związku z tym brak jest podstaw do przypisania mu popełnienia tego występku.

Dekodując pojęcie ruchu lądowego użyte w dyspozycji art. 178a § 1 k.k. należy odwołać się do art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r., - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.), która reguluje zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu. Nadto przepisy tej ustawy stosuje się do ruchu odbywającego się poza wskazanymi miejscami w zakresie koniecznym dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób oraz wynikającym ze znaków i sygnałów drogowych. Wszystkie wskazane w ustawie obszary, w których może odbywać się ruch lądowy mają charakterystyczne cechy wspólne, a mianowicie, muszą być ogólnodostępne i wykorzystywane przez nieograniczoną liczbę osób. Zważywszy na zawarte w art. 2 ust. 1a, 16 i 16a prawa o ruchu drogowym definicje pojęć użytych w art. 1 ust. 1 cyt. ustawy, droga leśna, czy np. grunt rolny nie stanowią drogi publicznej, strefy zamieszkania, czy strefy ruchu. Nie można ich również uznać za miejsce wskazane w art. 1 ust. 2 ustawy - Prawo o ruchu drogowym. Na drodze leśnej, którą poruszał się oskarżony obowiązuje zakaz poruszania się pojazdami silnikowymi, zaprzęgowymi i motorowerami i zakaz ten nie dotyczy jedynie wybranego i ściśle określonego grona osób. Stąd też na drodze leśnej mogą być używane wskazane pojazdy, jednak ruch tymi pojazdami odbywa się sporadycznie i obejmuje tylko wąskie grono użytkowników, co prowadzi do wniosku, że miejsce to nie jest ogólnie dostępne dla ruchu pojazdów. Z tego względu, w odniesieniu do wskazanej drogi leśnej, podobnie jak w przypadku gruntów rolnych, nie zachodzi potrzeba stosowania przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym, dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób wywołanego ruchem pojazdów. W konsekwencji przepis art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym znajdzie zastosowanie tylko do tych miejsc, w których możliwość wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dla uczestników ruchu jest realna. Prowadzi to do wniosku, że teren leśny, podobnie jak grunt rolny, czy też podwórko przydomowe, nie może być uznany za miejsce gdzie odbywa się ruch lądowy pojazdów, a zatem nie korzysta z ochrony art. 178a § 1 k.k. (por. uchwałę SN z dnia 14 września 1972 r., VI KZP 33/72, OSNKW 1972, z. 12, poz. 187; wyrok SN z dnia 5 grudnia 1995 r., WR 186/95, OSNKW 1996, z. 3-4, poz. 19; wyrok SN z dnia 11 października 2000 r., IV KKN 250/00, OSPriPr 2001, nr 4, poz. 19, wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2008 r., III KK 445/07, wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, R-OSNKW 2009, poz. 1068).

Na marginesie podkreślić przy tym należy, że przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w dniu 4 lutego 2015 r., a więc w okresie zimowym i około godz. 19, co stanowiło dodatkowo naturalne ograniczenie dostępności tego terenu dla ruchu. Trudno logicznie przyjąć, iż w takim czasie miejsce to było ogólnie dostępne dla ruchu rowerów czy pieszych, jak sugeruje apelacja. Dlatego fakt, że w krytycznym czasie oprócz samochodu oskarżonego na owej drodze leśnej poruszał się również samochód straży leśnej nie przydał tej drodze znamienia miejsca w którym odbywa się ruch lądowy.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, że zachowanie nietrzeźwego oskarżonego, kierującego samochodem po drodze leśnej, nie wyczerpało znamienia prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, którego realizacja jest konieczna do przypisania przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Apelacja poza subiektywną polemiką z tym ustaleniem nie przedstawiła argumentacji, która skutecznie mogłaby je podważyć.

O wydatkach w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Jednocześnie na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym wraz z podatkiem VAT.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.